

Duch proroctví: Půlnoční volání

Dvě tabulky Abakukovy

Jeff Pippenger

2012-10-13

Slovo objasnění

Nedávno jsme začali připravovat přepis Habakukových dvou desek k přeložení do různých jazyků zastoupených na našich webových stránkách. Úkol převést mluvenou přednášku do písemné podoby je mnohem náročnější, než by se mohlo zdát tomu, kdo není obeznámen se všemi překážkami, jež je nutno překonat, aby bylo možné proměnit mluvenou prezentaci v prezentaci písemnou, spolu s nevyhnutelnými obtížemi spojenými s následným překladem materiálu do různých jazyků na webových stránkách. Právě jsme začali jazykovou redakci první z pětadevadesáti přednášek a objevil jsem další překážku, kterou musíme rovněž překonat. Týká se postupného rozvoje tohoto poselství od roku 1989 až do naší současné historie.

V přednáškách přibližně před patnácti lety zaznívaly pravdy, které se tehdy nacházely v počátečním stadiu porozumění. První z těchto pravd, kterou musím objasnit, je příchod druhého anděla v dějinách mileritů. Tehdy jsem rozuměl tomu, že druhý anděl přišel tehdy, když protestantské církve začaly zavírat své dveře před Millerovým předkládáním poselství prvního anděla, v souvislosti se skončením roku 1843. William Miller pracoval s výpočtem času, o němž se domníval, že ukazuje, že rok 1843 začal 22. března 1843 a skončil 22. března 1844. Domníval se, že tři proroctví, která byla nakonec umístěna na dvě posvátné tabule, vyvrcholí v roce 1843, a věřil, že tento rok skončil 22. března 1844. Mýlil se ve dvou bodech.

Miller chápal tři proroctví — 1335 dnů z Daniela dvanáct, 2520 let „sedmi časů“ z Leviticus dvacet šest a 2300 dnů z Daniela osm — tak, že končí v březnu roku 1844. Pán poté vedl Samuela Snowa k tomu, aby porozuměl nejen tomu, že proroctví nekončí v roce 1843, nýbrž v roce 1844. Snow použil karaimský způsob počítání času; nešlo o způsob časového výpočtu, který Miller používal. Miller používal rabínský/na rovnodennosti založený způsob počítání času, který zakládal rok od jara do jara.

Když jsme předkládali Habakukovy dvě tabule, nerozuměli jsme této historické skutečnosti a používali jsme Millerovu zkušenost k tomu, abychom 22. březen 1844 označili jako příchod druhého anděla a počátek doby prodlení. Rozuměl jsem, a dosud rozumím tomu, že příchod tohoto anděla odpovídal okamžiku, kdy protestanté odmítli Millerovo poselství prvního anděla, a následující pasáž byla mým výchozím bodem.

„V červnu roku 1842 konal pan Miller v kostele na Casco Street v Portlandu svůj druhý cyklus přednášek. Pokládala jsem za veliké privilegium, že jsem se těchto přednášek mohla zúčastnit; neboť jsem upadla do sklíčenosti a necítila jsem se připravena setkat se se svým Spasitelem. Tento druhý cyklus vyvolal ve městě mnohem větší rozruch než první. Až na několik výjimek uzavřela různá vyznání dveře svých kostelů před panem Millerem. Mnohá kázání z různých

kazatelen usilovala odhalit domnělé fanatické bludy přednášejícího; avšak zástupy znepokojených posluchačů navštěvovaly jeho shromáždění a mnozí se ani nemohli dostat dovnitř. Shromáždění byla neobyčejně tichá a pozorná.“ Life Sketches, 27.

Pochopil jsem, že zavření dveří Millerovu poselství označilo počátek odmítnutí prvního anděla, a v souladu s Millerovým chápáním rabínského / na rovnodennosti založeného počítání času jsem předpokládal, že 22. březen 1844 označoval závěr roku 1843. Millerova přednáška v Portlandu v červnu 1842 je ve skutečnosti mezníkem, který označuje postupné odmítání, jež nakonec dospělo k závěru 18. dubna 1844, avšak v době těchto přednášek jsme dosud nerozpoznali aplikaci karaitského počítání času, jak ji předložil Samuel Snow.

V prvním výkladu, který jsme začali redakčně upravovat, jsem začal vidět, že to, co bylo tehdy zaznamenáno, se zdánlivě protíví tomu, co nyní učíme. Ano i ne. Je to jednoduše důraz na postupný příchod druhého anděla a také znázornění postupného odpečetování tohoto poselství, jak tomu bylo i v milleritské historii. Tato objasňující poznámka by měla oslovit ty, kdo klopýtli nad naším určením 19. dubna 1844 jako prvního milleritského zklamání a nad tím, co bylo vyučováno v minulosti.

„První i druhé poselství bylo dáno v letech 1843 a 1844 a nyní stojíme pod hlásáním třetího; avšak všechna tři poselství mají být stále ještě hlášána. Je právě tak nezbytné nyní jako kdykoli předtím, aby byla opakována těm, kdo hledají pravdu. Perem i hlasem máme znít toto hlásání a ukazovat jejich pořadí i použití proroctví, která nás přivádějí k poselství třetího anděla. Třetí nemůže být bez prvního a druhého. Tato poselství máme dávat světu v publikacích i v kázáních a v linii proročských dějin ukazovat věci, které byly, i věci, které budou.“ Selected Messages, kniha 2, 104.

Dvě tabulky Abakukovy 1 z 95

Úvod k Abakukovým dvěma deskám a půlnočnímu volání

V této sérii se budeme po delší dobu zabývat dvěma tabulemi Abakukovými — mapami z let 1843 a 1850. Začneme tím, že zasadíme do správného rámce Půlnoční volání. Jak bylo zmíněno, značná část úvodních přednášek bude opakováním pro ty, kdo jsou s tímto poselstvím obeznámeni; protože však připravujeme sérii, kterou mohou studovat i lidé noví tomuto poselství, musíme jim vyložit některé základní myšlenky. Začneme Půlnočním voláním a zaměříme se na jeden aspekt, který se nachází v prvním vidění Ellen Whiteové. Přečtěme si první odstavec z Christian Experience and Teachings, strana 57.

Netrvalo dlouho po uplynutí času v roce 1844, kdy mi bylo dáno mé první veřejné vidění. Byla jsem na návštěvě u paní Hainesové v Portlandu ve státě Maine, drahé sestry v Kristu, jejíž srdce bylo spojeno s mým. Pět z nás, samé ženy, klečelo tiše u rodinného oltáře. Když jsme se modlily, spočinula na mně moc Boží jako nikdy předtím.

Těchto pět žen, jejichž srdce byla spojena se sestrou Whiteovou, nestálo v opozici vůči žádnému projevu Boží moci. Pozoruhodné je, že to byly samé ženy, představující církev, a bylo jich pět, což lze chápat jako pět moudrých panen. To je pouze postřeh.

Zdalo se mi, že jsem obklopena světlem a že vystupuji výš a výš od země. Obrátila jsem se, abych pohledala adventní lid ve světě, ale nemohla jsem jej nalézt, když mi hlas řekl: „Pohled’ znovu a pohlédni o něco výše.“ Nato jsem pozvedla oči a spatřila přímou a úzkou stezku, vyzdvíženou vysoko nad světem. Po této stezce putoval adventní lid k městu, které bylo na vzdáleném konci stezky. Za nimi, na počátku stezky, bylo postaveno jasné světlo, o němž mi anděl řekl, že je to Půlnoční volání. Toto světlo zářilo po celé stezce a osvětlovalo jejich nohy, aby neklopýtli. Jestliže upírali zrak na Ježíše, který byl přímo před nimi a vedl je k městu, byli v bezpečí. Brzy však někteří zmalomyslněli a říkali, že město je ještě velmi daleko, a očekávali, že do něho již vstoupí. Tu je Ježíš povzbuzoval tím, že pozvedal svou slavnou pravici, a z jeho paže vycházelo světlo, které se vlnilo nad adventním zástupem, a oni volali: „Aleluja!“ Jiní pak pošetile zapírali světlo za sebou a říkali, že to nebyl Bůh, kdo je vyvedl až sem. Světlo za nimi zhaslo, jejich nohy zůstaly v naprosté temnotě, a oni klopýtli, ztratili z dohledu cíl i Ježíše a spadli ze stezky dolů do temného a bezbožného světa pod ní.

William Miller a Půlnoční volání

V této první přednášce se po stanovení několika bodů budeme zabývat adventistickou konferencí v Low Hamptonu v prosinci 1844. Na této konferenci se shromáždili někteří millerité a William Miller odmítl porozumění Půlnočního volání. Logika zde spočívá v tom, že toto vidění, ačkoli je určeno nám všem, bylo zvláštním způsobem určeno Williamu Millerovi.

V tomtéž měsíci William Miller zapřel světlo za nimi — Půlnoční volání — což by způsobilo, že by spadl ze stezky dolů do bezbožného světa pod ní. Budeme zkoumat důsledky této skutečnosti. Historické důkazy ukazují, že všichni millerité věřili, že naplňují podobenství o deseti pannách; byla to mezi nimi všeobecně známá skutečnost. Ukážeme, že William Miller rozuměl tomu, co bylo Půlnoční volání. Miller věřil, že Půlnoční volání bylo poselstvím hodiny soudu z Daniel 8,14 a Zjevení 14,6–9. Věřil, že poselství, které začal hlásat na počátku 30. let 19. století, bylo Půlnočním voláním: „Hle, ženich přichází,“ a že Ježíš přicházel ke světu jako ženich.

Po většinu dějin milleritů věřili, že naplňují podobenství o deseti pannách, avšak domnívali se, že Půlnoční volání popisuje poselství, které hlásali. Do léta roku 1844 se však objevilo nové a správné porozumění: Půlnoční volání bylo hnutí sedmého měsíce, přičemž příchod Ježíše se očekával desátého dne sedmého měsíce. To bylo pravé Půlnoční volání. Když Miller v prosinci 1844 odmítl pravé Půlnoční volání, odmítal tím dějiny léta roku 1844 a vracel se ke svému dřívějšímu stanovisku, že šlo pouze o všeobecné poselství z třicátých let 19. století. Pochopení dynamiky Půlnočního volání je zásadní. Pokud nerozumíte číslu 2520 tak, jak mu rozuměli millerité, nemůžete porozumět Půlnočnímu volání. Jestliže nemůžete porozumět Půlnočnímu volání tak, jak mu rozuměli millerité, spadáte z cesty dolů do bezbožného světa.

V této přednášce začneme některými pravdami na grafu, které adventismus dnes otevřeně odmítá. Biblický výzkumný institut Církve adventistů sedmého dne a většina adventistických teologů odmítají 2520. Budeme se tím v dalším průběhu zabývat z biblického hlediska, avšak nejprve ukážeme, že Ellen White 2520 plně potvrzuje. Institut a většina teologů rovněž odmítají pionýrské chápání „Denní oběti“. Ukážeme, že odmítat pionýrské chápání „Denní oběti“ jako pohanství znamená odmítat Ducha proroctví. Institut také veřejně odmítá pionýrské chápání polnic — páté a

šesté polnice. Začneme tím, že ukážeme, že odmítání pionýrského chápání polnic znamená odmítání Ducha prorocství.

Dnes má většina adventistů o číslech 1290 a 1335 nanejvýš jen neurčitou představu. Bez průkopnického chápání čísla 1335 neexistuje žádné biblické oprávnění ztotožnit dobu prodlévání, která začala 22. března 1844. Bez porozumění době prodlévání nelze pochopit dynamiku Půlnočního volání. Bez porozumění Půlnočnímu volání člověk odpadá ze stezky dolů do bezbožného světa. Tyto pravdy ukážeme na schématu z hlediska jasného potvrzení Duchem prorocství a poté je rozebereme na základě Božího slova. Nejprve však potřebujeme vidět, co obklopovalo dějiny milleritů a co vyvolalo Půlnoční volání.

Milleritské dějiny a příchod prvního anděla

Začínáme u Uriaha Smithe z díla *Thoughts on Daniel and Revelation*, strana 521, abychom ukázali milleritskou historii a pojednali o roce 1798. Uriah Smith píše: „Chronologie událostí Zjevení 10 je dále potvrzena skutečností, že tento anděl je totožný s prvním andělem ze Zjevení 14.“ Ve Zjevení 10 sestupuje z nebe mocný anděl s otevřenou knížkou ve své ruce. Ellen Whiteová nás informuje, že tento mocný anděl je Ježíš Kristus a že malá kniha je knihou Daniel. Ke konci desáté kapitoly je Janovi řečeno, aby snědl tu malou knížku, která bude sladká v jeho ústech, ale hořká v jeho žaludku. Jan představuje milleritskou historii, v níž je Danielovo poselství sladké, ale vede k hořkému zklamání. Mocný anděl ze Zjevení 10 je podle průkopníků prvním andělem ze Zjevení 14 — jsou to tentýž anděl.

Často nevěnujeme mnoho času tomu, abychom byli ohledně těchto andělů ve Zjevení konkrétní, avšak měli bychom. Mocný anděl ve Zjevení 10 je také tím andělem, o němž se William Miller domníval, že naplňuje Půlnoční volání tím, že vykonává dílo prvního anděla ze Zjevení 14: „Bojte se Boha a vzdejte Mu slávu, neboť přišla hodina Jeho soudu.“ Hodina Jeho soudu odkazuje na Daniel 8:14. Tito andělé označují různé aspekty vykonaného díla.

Vraťme se k Uriáši Smithovi: „Chronologie událostí Zjevení 10 je dále určena skutečností, že tento anděl je totožný s prvním andělem ze Zjevení 14.“ Vysvětluje, co je spojuje: oba mají zvláštní poselství k hlásání, oba pronášejí své poselství mocným hlasem, oba užívají podobný jazyk ve vztahu ke Stvořiteli a oba ohlašují čas — jeden přísahá, že času již více nebude, a druhý zvěstuje, že přišla hodina Božího soudu. Poselství Zjevení 14,6 je umístěno na této straně počátku doby konce.

Uriáš Smith uvádí, že čas konce je rok 1798 a poselství Zjevení 14 přichází poté. Píše: „Avšak poselství Zjevení 14,6 je umístěno na této straně počátku času konce. Je to zvěstování hodiny Božího soudu, která již nastala, a tudíž musí mít své uplatnění v poslední generaci. Pavel nekázal, že hodina soudu již nastala. Luther ani jeho spolupracovníci to nekázali. Pavel rozvažoval o soudu, který měl teprve přijít, neurčitě vzdáleném v budoucnosti, a Luther jej kladl přinejmenším o tři sta let dále od své doby. Pavel navíc církev varuje před jakýmkoli takovým kázáním, že hodina Božího soudu již nastala, až do určitého času.“ Ve 2. Tesalonickém 2,1–3 Pavel říká, že den Kristův není blízko, dokud nejprve nepřijde odpadnutí a nebude zjeven člověk hříchu. Pavel uvádí člověka hříchu, malý roh, papežství, a zahrnuje výstrahou celé období jeho nadvlády, které trvalo

1260 let a skončilo roku 1798.

V roce 1798 přestalo omezení proti hlásání blízkosti Kristova dne. Začal čas konce a z malé knihy byla sňata pečeť. Od té doby vyšel anděl ze Zjevení 14. Uriah Smith říká: „Jestliže to chcete vidět, od roku 1798 vychází poselství prvního anděla. V roce 1798 vstupuje první anděl ze Zjevení 14 do dějin“ — to je průkopnické porozumění. „Od té doby anděl ze Zjevení 14 hlásá, že přišla hodina Božího soudu, a anděl z desáté kapitoly zaujal své postavení na moři i na zemi a přísahá, že času již více nebude. Jejich totožnost je nepochybná. Všechny argumenty, které určují umístění jednoho, platí i pro druhého. Současná generace je svědkem naplnění těchto dvou prorocství. V kázání o adventu, zvláště od roku 1840 do roku 1844, začalo jejich plné a podrobné naplnění.“

Smith vyznačuje roky 1840 a 1844 ve vztahu k prvnímu andělu ze Zjevení 14, který přichází v roce 1798, avšak zároveň vyznačuje prvního anděla v roce 1840, kdy je poselství zmocněno. V kázání o adventu, zvláště od roku 1840 do roku 1844, začalo jejich plné naplnění. Postavení anděla s jednou nohou na moři a druhou na zemi označuje široký rozsah jeho zvěstování. Poselství mělo překročit oceán a rozšířit se k různým národům, a adventní hlásání skutečně dospělo ke každé misijní stanici na světě. Od roku 1840 bylo poselství prvního anděla podle Ellen White nesené ke každé misijní stanici na světě. To bylo uskutečněno tehdy, když byl pádem Osmanské říše potvrzen princip den za rok v biblickém prorocství. V tomto bodě se nezabýváme podrobnostmi, nýbrž vytváříme rámec pro milleritské dějiny a dynamiku Půlnočního volání.

Klíčové historické události: rok 1833 a padání hvězd

V roce 1833 nastal pád hvězd. Ellen Whiteová uvádí ve Velkém sporu na straně 333: „V roce 1833, dva roky poté, co Miller začal veřejně předkládat důkazy o brzkém Kristově příchodu, se objevilo poslední ze znamení, která Spasitel zaslíbil jako znamení svého druhého adventu. Ježíš řekl: ‚Hvězdy budou padat z nebe.‘ Matouš 24,29. A Jan ve Zjevení prohlásil, když ve vidění spatřil výjevy, jež měly ohlašovat den Boží: ‚A hvězdy nebeské padaly na zem, jako když fíkovník shazuje své nezralé plody, když jím cloumá silný vítr.‘ Zjevení 6,13. Toto prorocství došlo nápadného a působivého naplnění při velikém meteorickém dešti 13. listopadu 1833.“

Svědectví Williama Millera uvádí:

„V sobotu po snídani — v létě roku 1833 — jsem se posadil ke svému stolu, abych prozkoumal jistý bod, a když jsem vstal, abych šel ven pracovat, dolehla na mne s větší silou než kdy dříve slova: „Jdi a pověz to světu.“ Ten dojem byl tak náhlý a přišel s takovou mocí, že jsem se zhroutil zpět do svého křesla se slovy: „Nemohu jít, Pane.“ „Proč ne?“ jako by zněla odpověď, a tehdy se přede mnou vynořily všechny mé výmluvy, můj nedostatek schopností; avšak má úzkost se stala tak velikou, že jsem vstoupil do slavnostní smlouvy s Bohem, že jestliže On otevře cestu, půjdu a vykonám svou povinnost vůči světu. „Co myslíš tím, že otevře cestu?“ jako by ke mně přišlo. Nuže, řekl jsem, kdybych dostal pozvání veřejně promluvit na nějakém místě, půjdu a povím jim, co v Bibli nalézám o příchodu Páně. Okamžitě ze mne všechno břemeno spadlo. A radoval jsem se, že k takovému povolání pravděpodobně nedojde, neboť jsem nikdy takové pozvání nedostal, mé zápasy nebyly známy a měl jsem jen malou naději, že budu pozván na jakékoli pole práce. Asi za půl hodiny poté, dříve než jsem opustil

místopis, vstoupil syn pana Guilforda z Dresdenu, vzdáleného asi šestnáct mil od mého bydliště, a řekl, že ho jeho otec poslal pro mne a přeje si, abych šel s ním domů; domníval jsem se, že si mne přeje vidět kvůli nějaké záležitosti. Zeptal jsem se ho, co chce. Odpověděl, že v jejich kostele se příštího dne nebude kázat a že si jeho otec přeje, abych přišel a promluvil k lidem o předmětu příchodu Páně. Okamžitě jsem se rozhněval sám na sebe, že jsem takovou smlouvu uzavřel. Hned jsem se vzepřel proti Pánu a rozhodl se, že nepůjdu. Chlapce jsem opustil, aniž bych mu dal jakoukoli odpověď, a v veliké úzkosti jsem se odebral do blízkého háje. Tam jsem asi hodinu zápasil s Pánem a snažil se uvolnit ze smlouvy, kterou jsem s Ním uzavřel, ale nedostalo se mi žádné úlevy. Na mé svědomí doléhala slova: „Uzavřeš smlouvu s Bohem a tak brzy ji porušíš?“ a krajní hříšnost takového jednání mne přemohla. Nakonec jsem se podrobil a slíbil Pánu, že jestliže mne podepře, půjdu a budu Mu důvěřovat, že mi dá milost a schopnost vykonat vše, co ode mne bude požadovat. Vrátil jsem se do domu a shledal chlapce, jak stále čeká. Zůstal až po obědě a já jsem se s ním vrátil do Dresdenu.“

Takto začal Miller v létě roku 1833 veřejně předkládat toto poselství. V prosinci 1833 dodalo padání hvězd jeho poselství slavnostní vážnost.

1840: Naplnění proroctví a Osmanská říše

Roku 1840 Ellen Whiteová komentuje pozoruhodné naplnění proroctví. Tento oddíl bývá ve spisech Ducha proroctví často zpochybňován; někteří tvrdí, že jej do Velkého sporu vložil Uriah Smith, avšak tato tvrzení jsou nepodložená. Hovoří o sledu prorockých naplnění vedoucích k roku 1840, včetně padání hvězd a Temného dne. Píše: „Roku 1840 vzbudilo všeobecný zájem další pozoruhodné naplnění proroctví.“

Odkazuje na biblické proroctví, nikoli pouze na lidskou předpověď Josiaha Litcha.

„Dva roky předtím vydal Josiah Litch, jeden z předních kazatelů hlásajících druhý příchod, výklad Zjevení 9, v němž předpověděl pád Osmanské říše. Podle jeho výpočtů měla být tato moc svržena 11. srpna 1840. Ve stanoveném čase Turecko prostřednictvím svých vyslanců přijalo ochranu spojeneckých mocností Evropy, a tím se podřídilo kontrole křesťanských národů. Tato událost přesně naplnila předpověď. Když se to stalo známým, mnozí byli přesvědčeni o správnosti zásad prorockého výkladu, které přijali Miller a jeho spolupracovníci, a adventnímu hnutí to dodalo podivuhodný podnět. Muži vzdělaní a společensky významní se spojili s Millerem v kázání a šíření jeho názorů tiskem a dílo se od roku 1840 do roku 1844 rychle rozšiřovalo.“

Uriáš Smith nám řekl, že první anděl ze Zjevení 14 přišel roku 1798, avšak je to tentýž anděl jako anděl ze Zjevení 10. Ve Zjevení 10 je Janovi řečeno, aby vzal z ruky anděla malou knihu a snědl ji, a v jeho ústech zhořkne jako med. Milleritské poselství se stalo sladkým 11. srpna 1840 po dvou letech předpovídání zhroucení Osmanské říše na základě principu rok za den v biblickém proroctví. Když se tato událost přesně naplnila, poselství, které hlásali, se stalo sladkým v jejich ústech.

Dne 11. srpna 1840 se to poselství stalo sladkým v jejich ústech. Janovi je řečeno, aby vzal z ruky sestupujícího anděla malou knihu. Anděl sestupuje 11. srpna 1840 a tento anděl ze Zjevení 10 je

totožný s prvním andělem ze Zjevení 14. Anděl ze Zjevení 14 přichází roku 1798 v době konce, avšak jeho poselství je zmocněno v roce 1840. Ellen Whiteová říká, že když se tato událost stala známou, zástupy byly přesvědčeny o správnosti zásad prorockého výkladu, které přijali Miller a jeho spolupracovníci. Od třicátých let 20. století, počínaje rokem 1919, avšak zvláště ve třicátých letech, adventismus odmítl pravidla prorockého výkladu, která přijali Miller a jeho spolupracovníci — těmito pravidly byla metoda důkazních textů při studiu Bible.

Mapa roku 1843 a doba prodlévání

Dalším mezníkem v dějinách je graf z roku 1843, vyhotovený v květnu 1842. Ellen Whiteová říká: „Viděla jsem, že graf z roku 1843 byl veden rukou Páně a že nemá být měněn, že čísla byla taková, jak je On chtěl, a že Jeho ruka byla nad nimi a skryla chybu v některých z čísel, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud Jeho ruka nebyla odstraněna.“ Tento graf je prorockým mezníkem, vyhotoveným v květnu 1842. V červnu 1842 začaly protestantské církve zavírat své dveře a přichází druhý anděl.

Z Testimonies, svazek první, strana 21: „V červnu roku 1842 přednesl pan Miller svůj druhý cyklus přednášek v kostele na Casco Street v Portlandu ve státě Maine. Až na několik výjimek uzavřela různá denominace dveře svých kostelů před panem Millerem.“ Ellen Whiteová nás informuje, že jako křesťané adventisté sedmého dne bychom se měli učit usuzovat od příčiny k následku. Příčinou, která vedla protestantské církve k tomu, aby uzavřely své dveře, bylo uvedení tohoto schématu. Když bylo toto schéma v květnu představeno, protestantské církve dospěly k závěru, že millerité jsou poblouznění fanatici.

Následuje první zklamání. Z knihy Velký spor, strana 393:

Již roku 1842 vedl pokyn daný v tomto proroctví, aby bylo vidění zapsáno a jasně vyloženo na deskách, aby ten, kdo je čte, mohl běžet, Charlese Fitcha k sestavení prorocké tabule, která měla znázornit vidění Danielova a Zjevení. Charles Fitch, jenž zemřel těsně před Velkým zklamáním 22. října 1844, byl v těchto dějinách použit Pánem. Připravil onu tabuli, která byla vydána v květnu 1842.

Vydání této tabulky bylo považováno za naplnění příkazu daného Abakukovi. Nikdo si však nepovšiml zjevného prodlení v naplnění vidění. V témž proroctví je představen také čas prodlení. Po zklamání se tento oddíl Písma jevil jako významný: „Vidění jest ještě na určený čas; na konci promluví a nebude lhát. I kdyby se opozdilo, čekej na ně, neboť jistě přijde, neopozdčí se. Spravedlivý bude žít z víry.“

Doba prodlení je prvním zklamáním, které nastává 22. března 1844. Millerité předpovídali konec světa v roce 1843 podle biblického počítání času. Když do té doby Pán nepřišel, nastoupilo 22. března 1844 první zklamání. To je doba prodlení.

Toto je doba prodlení v podobnosti o deseti pannách, v Abakukovi 2 a v Danielovi 12. Daniel 12,11 říká: „A od té doby, kdy bude odstraněna ustavičná oběť...“ Průkopníci rozuměli tomu, že pohanství bylo podrobeno roku 508, když Chlodvík porazil Vizigóty. Od doby, kdy je pohanství odstraněno a papežství ustanoveno (o třicet let později, roku 538), uplyne 1290 dnů. Následující

verš říká: „Blahoslavený, kdo vyčká a dospěje k tisíci třem stům třiceti pěti dnům.“ 508 plus 1335 se rovná 1843. „Blahoslavený, kdo dospěje k roku 1843.“ Těch 1335 vyznačuje dobu prodlení a říká: „Blahoslavený, kdo vyčká a dospěje k roku 1843.“ Jestliže zastáváte průkopnické porozumění výrazu „ustavičná“, jak to činí Ellen Whiteová, je to zřejmé.

Pro další objasnění Izajáš 30,18 říká: „Proto bude Hospodin čekat.“ Zde je Hospodin ženichem v podobenství o deseti pannách a prodlévá. „A proto bude ženich prodlévat, aby vám prokázal milost, a proto bude vyvýšen, aby se nad vámi slitoval; neboť Hospodin je Bůh soudu. Blaze všem, kdo na Něho čekají.“ To odpovídá Danielovi 12,12: „Blahoslavený, kdo čeká a dosáhne 1335.“ Ženich prodlévá 22. března 1844. S dosažením prvního zklamání a následným čekáním je spojeno požehnání. Když sem dospějete, máte čekat. Na co čekáte? Habakuk 2,3 říká: „Neboť vidění je ještě pro určený čas, ale při konci promluví a nebude lhát; i kdyby prodlévalo, čekej na ně.“ Požehnání dosažení 1335 je požehnáním dospět do této historie, v níž Hospodin uskuteční Půlnoční volání.

Ne každému bude dovoleno účastnit se Půlnočního volání. Někteří lidé putovali spolu s millerity ne kvůli své vlastní osobní zkušenosti s Ježíšem Kristem ani na základě osobního studia Božího slova, nýbrž ze strachu. Předtím než zazní Půlnoční volání, Pán tyto bratry od hnutí odděluje. První zklamání je součástí procesu přípravy na Půlnoční volání. Podle Ellen Whiteové, neporozumíme-li tomu, spadneme z cesty dolů do bezbožného světa.

Zmocnění poselství druhého anděla

Z díla Early Writings, strana 238: „Blízko závěru poselství druhého anděla jsem spatřila veliké světlo z nebe, které zářilo na Boží lid. Paprsky tohoto světla se zdály jasné jako slunce a slyšela jsem hlasy andělů volajících: „Aj, ženich přichází.““ To byl Půlnoční křik, který měl dodat moc poselství druhého anděla. Průkopníci chápali, že poselství prvního anděla přišlo v roce 1798, ale bylo zmocněno pádem Osmanské říše v roce 1840. Všechna poselství přicházejí v určitém okamžiku času a poté jsou zmocněna. Poselství druhého anděla přichází 22. března 1844, když protestantské církve zavřely své dveře před milleritským poselstvím. Půlnoční křik zmocňuje poselství druhého anděla. Poselství třetího anděla přichází 22. října 1844 a je zmocněno, když se k němu připojí mocný anděl ze Zjevení 18. Každé poselství přichází v dějinách a poté je zmocněno. Je důležité tomu rozumět.

Půlnoční volání dalo moc poselství druhého anděla. Z nebe byli vysláni andělé, aby probudili sklíčené svaté a připravili je na veliké dílo, které bylo před nimi. Nejnadanější muži nebyli prvními, kdo toto poselství přijali. William Miller nebyl prvním, kdo toto poselství přijal; právě naopak, byl posledním, kdo je přijal. Byl nejnadanější v porozumění tomuto poselství, zatímco Samuel Snow byl prvním. Ti, kteří dříve vedli dílo, byli posledními, kdo je přijali a pomohli zesílit toto volání. Z historického hlediska byl posledním člověkem, který přijal poselství půlnočního volání, William Miller.

Z Velkého sporu, 376:

Během zmocnění půlnočního volání opustilo církve asi 50 000 lidí. Jelikož Millerovo dílo mělo tendenci církve budovat, bylo zpočátku přijímáno příznivě; avšak když se kazatelé a náboženští vůdci rozhodli proti adventnímu učení a zatoužili potlačit veškeré vzrušení ohledně tohoto předmětu, postavili se proti němu z kazatelny a svým členům upřeli výsadu navštěvovat kázání o druhém adventu, ba dokonce i mluvit o své naději při společných shromážděních.

Vedoucí představitelé adventistické církve dnes, kteří zakazují vyučování tohoto poselství v církvi, ba i v soukromých domech, jsou zde předobrazeni v mileritském hnutí.

Věřící se ocitli ve velké zkoušce a rozpacích. Milovali své církve a zdráhali se od nich oddělit, avšak když viděli, že svědectví Božího slova je potlačováno a jejich právo zkoumat proroctví je popíráno, cítili, že věrnost Bohu jim zakazuje se podřídít. Ty, kdo se snažili vyloučit svědectví Božího slova, nebylo možno pokládat za církev Kristovu. Proto se cítili oprávněni oddělit se od svého dřívějšího společenství. V létě roku 1844 vystoupilo z církví asi 50 000 osob.

Millerovo porozumění a pravé půlnoční volání

Ze knihy staršího Damsteegta *Foundation of Seventh-day Adventist Message and Mission* vyplývá, že Miller věřil, že zvěst Daniela 8,14 a prvního anděla ze Zjevení 14 byla půlnočním voláním — „Aj, ženich přichází.“ Věřil, že tato zvěst označovala druhý příchod Krista. Miller se domníval, že celé dějiny byly půlnočním voláním, avšak Ellen Whiteová uvádí, že půlnoční volání bylo naplněno v určitém konkrétním okamžiku. Samuel Snow nazval svou přednášku „Pravé půlnoční volání“, aby ji odlišil od mileritského učení, podle něhož bylo půlnoční volání obecným poselstvím.

Nejduchovnější přijali poselství jako první a ti, kdo dříve vedli dílo, je přijali jako poslední a pomáhali zesílit volání. William Miller, který vedl dílo od roku 1833, zápasil s poselstvím Půlnočního volání, když přišlo v srpnu 1844. Nebyl si jist oddělením od církvi a po mnoho let vyučoval jiné chápání Půlnočního volání.

William Miller napsal:

„Nikdy jsem nebyl zcela jist ohledně kteréhokoli určitého dne Pánova příchodu, neboť jsem věřil, že nikdo nemůže znát den ani hodinu. Ve všech svých tištěných přednáškách, jak lze vidět na titulní stránce, jsem uváděl přibližně rok 1843. Ve všech svých ústních přednáškách jsem svým posluchačům bez výjimky říkal, že časová období skončí roku 1843, nebude-li v mém výpočtu chyba; avšak že nemohu říci, že by konec nemohl přijít dokonce ještě před tímto časem, a že mají být ustavičně připraveni. Roku 1842 někteří z bratří kázali s velikou určitostí přesný rok a kárali mne za to, že jsem vkládal „jestliže“.“

V květnu 1842 byla vydána mapa z roku 1843 a bratři řekli Millerovi, aby ze svého výkladu odstranil „jestliže“.

Miller pokračoval: „Ve veřejném tisku bylo rovněž zveřejněno, že jsem určil určitý den, dvacátý třetí duben, pro Pánův příchod. Proto jsem v prosinci toho roku, jelikož jsem ve svém výpočtu

neviděl žádnou chybu, zveřejnil své přesvědčení, že někdy mezi 21. březnem 1843 a 21. březnem 1844 Pán přijde.“ Miller již dospěl k závěru o desátém dni sedmého měsíce a dávno předtím, než Samuel Snow použil tento závěr k vyhlášení Půlnočního volání, o něm Miller psal. Byl to Miller, koho Pán použil k sestavení logiky, kterou Samuel Snow použil k určení 22. října 1844.

Miller napsal: „Během roku 1843 byly na mne a na ty, kteří se mnou byli spojeni, tiskem a některými kazatelnami sypány nejprudší odsudky. Byly napadány naše pohnutky, naše zásady byly přeručovány a naše pověst byla tupena.“ Čas plynul a 21. březen 1844 minul, aniž by se Pán objevil. Zklamání bylo veliké a mnozí již s nimi dále nešli. Před touto dobou, od roku 1840, se odhadovalo, že milleritů bylo 200 000, avšak v tomto okamžiku jich zůstalo jen 50 000.

Miller pokračoval: „Již předtím, na podzim roku 1843, začali někteří z mých bratrů nazývat církev Babylónem a naléhat, že povinností adventistů je vyjít z nich. Tím jsem byl velmi zarmoucen. Nejenže byl tento účinek velmi zhoubný, ale pokládal jsem to za přeručování Božího slova, za násilné vykládání Písma.“ Miller zápasil s poselstvím druhého anděla, což mu ještě více ztěžovalo přijetí pravého poselství půlnočního volání. Tato praxe se rozšířila a církve se před nimi uzavřely, čímž vzniklo nepřátelství a většina adventistů byla oddělena od svých příslušných církví.

Po uplynutí jím zveřejněného času Miller uznal své zklamání ohledně přesného období, avšak svou víru si zachoval. Pokračoval ve své práci na Západě během léta roku 1844 až do hnutí sedmého měsíce. Na tomto hnutí neměl žádný podíl, kromě dopisu napsaného o osmnáct měsíců dříve o obřadech Mojžíšova zákona ukazujících k onomu měsíci. Neočekával, že se těchto témat užije takovým způsobem ani že víra v takový důkaz se stane zkouškou spasení. Neměl s tímto hnutím žádné obecenství až do dvou nebo tří týdnů před 22. říjnem 1844. V dopise Himesovi ze dne 6. října 1844 Miller napsal: „Vidím ve sedmém měsíci slávu, jakou jsem dříve nikdy neviděl... Nyní, požehnáno buď jméno Páně, vidím v Písmu krásu, soulad, shodu, o něž jsem se dlouho modlil, ale neviděl jsem je až do dnešního dne. Děkuji Pánu, duše má. Bratr Snow, bratr Storrs a jiní, buďte požehnáni za to, že jste byli nástrojem k otevření mých očí. Jsem téměř doma. Sláva, sláva, sláva, sláva.“

Později Miller přehodnotil Půlnoční volání a označil je za fanatismus. Damsteegt poznamenává, že Snow převzal základní osnovu poselství Půlnočního volání z Millerova dřívějšího díla.

Snowovy výpočty, zveřejněné v březnu 1844, vzbudily jen nepatrnou pozornost až do táborového shromáždění v Exeteru ve dnech 12.–17. srpna 1844. Tam jeho přesně stanovené datum Kristova návratu podnítilo mnohé millerity a přivedlo jejich misijní úsilí k vrcholu. Jejich odezva vešla ve známost jako Hnutí sedmého měsíce. Ačkoli vůdcové milleritů byli zpočátku skeptičtí, několik týdnů před očekávanou událostí se k tomuto hnutí připojili a dovolili, aby Snowovy názory byly otištěny a podpořeny.

Půlnoční volání a jeho následky

První vidění Ellen Whiteové ukazuje Boží lid na cestě do nebe se světlem za nimi, nazývaným Půlnoční volání. Poselství, které předložil Samuel Snow, je třeba pochopit. V květnu 1842 bylo vytištěno 300 tabulí pro 300 kazatelů. K 22. březnu 1844, po prvním zklamání, byla tabule

odložena a mnozí toto hnutí opustili. Ti, kteří zůstali, měli čekat. Na táborovém shromáždění v Exeteru Snow ukázal, že Pán přijde 22. října 1844, v Den smíření. To je pohnulo k hlásání tohoto poselství.

Joseph Bates vyprávěl, že po táborovém shromáždění v Exeteru, když procházel železničními vozy, slyšel hlasy opakovat: „Hle, ženich přichází!“ Toto hnutí se během dvou měsíců přehnalo přes Spojené státy a vedlo k Velkému zklamání 22. října 1844.

Damsteegt se vyjadřuje k adventistické konferenci v Low Hampton ve dnech 28.–29. prosince 1844, jíž se účastnili Himes a Miller. Himes naléhal, aby byli svatí potěšováni, křesťanský svět probouzen a hříšníkům hlášána spása. O několik týdnů později bylo adventní vydavatelství znovu obnoveno a Himes prohlásil, že dveře spásy jsou otevřeny. Miller se postupně vzdal krajního pojetí zavřených dveří a vrátil se ke svému původnímu chápání Půlnočního volání. V tomtéž měsíci měla Ellen Whiteová své první vidění, v němž bylo ukázáno, že ti, kdo odmítají Půlnoční volání, padají ze stezky. Toto vidění bylo určeno Williamu Millerovi stejně jako komukoli jinému.

Millerova závěrečná zkouška a odkaz

Ze spisu Early Writings, strana 257:

„Má pozornost byla poté obrácena k Williamu Millerovi. Vypadal znepokojeně a byl sklíčen úzkostí a soužením pro svůj lid. Skupina, která byla roku 1844 sjednocená a milující, ztrácela svou lásku, stavěla se jeden proti druhému a upadala do chladného, odpadlého stavu. Když to pozoroval, zármutek vyčerpával jeho sílu. Viděla jsem přední muže, jak jej sledují, především Joshuu Himesa, a obávají se, aby nepřijal poselství třetího anděla.“

Poselství třetího anděla je v této souvislosti sobota. Když se Miller přikláněl ke světlu z nebe, tito muži spřádali plány, jak od něho odvrátit mysl. Lidský vliv jej udržoval ve tmě a zachoval jeho vliv mezi těmi, kdo odporovali pravdě. Miller nakonec pozvedl svůj hlas proti světlu z nebe — proti sobotě. Nepřijal poselství, které by vysvětlilo jeho zklamání a vrhlo světlo a slávu na minulost. Opřel se o lidskou moudrost místo o Boží. Zlomen prací a věkem nenesl takovou odpovědnost jako ti, kteří mu bránili v přijetí pravdy. Hřích spočívá na nich. Kdyby Miller mohl spatřit světlo třetího anděla, mnohé by mu bylo vysvětleno. Jeho bratři však vyznávali k němu tak hlubokou lásku, že se domníval, že se od nich nikdy nemůže odtrhnout. Bůh dopustil, aby upadl pod moc smrti, a skryl ho v hrobě před těmi, kdo ho odvedli od pravdy. Mojžíš pochybil před vstupem do zaslíbené země; podobně pochybil i Miller, když měl brzy vstoupit do nebeského Kanaánu. Jiní jej k tomu svedli; jiní se z toho budou zodpovídat. Andělé však střeží drahocenný prach tohoto Božího služebníka a on vyjde při zaznění poslední polnice.

Závěr: Poučení pro dnešek

Závěrem lze říci, že William Miller je předobrazem adventistů sedmého dne na konci světa. První vidění Ellen Whiteové náleží více naší době než její vlastní. Na konci světa adventisté sedmého dne odmítnou světlo Půlnočního volání. Světlu Půlnočního volání lze porozumět pouze tehdy, když je porozuměno těmto dějinám. První zklamání očistilo milleritské hnutí od těch, kdo v

něm byli z nesprávných pohnutek, a připravilo lid na zkušební zkušenost, která je měla uvést do Nejsvětější svatyně. Ti, kdo dospějí k prvnímu zklamání, jsou blahoslavení jedině tehdy, jestliže vyčkají do 22. října 1844. Tento čas byl Bohem určen k tomu, aby vytvořil lid, který shromáždí do Nejsvětější svatyně. Odmítnout Půlnoční volání a spadnout ze stezky znamená odmítnout celé tyto dějiny.

William Miller učinil tři chyby a my jsme vždy zkoušeni třemi zkouškami. Jeho první chybou bylo odmítnutí Půlnočního volání v prosinci 1844. Jeho druhou chybou bylo naslouchat lidem místo Bohu, což vedlo k jeho třetí chybě: odmítnutí soboty. Na konci světa adventisté sedmého dne odmítnou dějiny Půlnočního volání a výzvu k návratu na staré stezky, protože naslouchají svým vůdcům. Tím se připravují na znamení šelmy a opakují Millerův třístupňový proces zkoušení, který začíná tím, jaký mají vztah k poselství a dějinám Půlnočního volání.

Existují pouze dvě proroctví, která se zabývají dějinami od prvního zklamání do druhého zklamání: 2300 dnů („Pakliže by se vleklo vidění, očekávej je“) a 2520. Odmítnout 2520 znamená odmítnout Půlnoční volání. Odmítnout Půlnoční volání znamená spadnout z cesty dolů do bezbožného světa.

Této otázce se budeme dále věnovat v příští přednášce.